

عنوان مقاله:

بررسی احادیث انحصار احسان به افراد نجیب و دین دار

محل انتشار:

تحقیقات علوم قرآن و حدیث، دوره 12، شماره 2 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

مهدی جلالی - دانشیار گروه علوم قرآن و حدیث دانشگاه فردوسی مشهد

رحیمه شمشیری - دانشجوی دکتری علوم قرآن و حدیث دانشگاه فردوسی مشهد (نویسنده مسئول)

زهره حیدزبان شهری - دانشجوی دکتری علوم قرآن و حدیث دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

چکیده در برخی منابع روایی شیعه و سنی روایتی با صیغه های متعدد و اسانید متفاوت نقل شده که مهم ترین نقل آن عبارت لا تصلح الصنیعه الا عند ذی حسب او دین است. ظاهر این روایت، گستره احسان را به یکی از دو قید نسب والا {اصالت خانوادگی} یا دینداری {اصالت دینی} محدود و مشروط کرده است. این در حالی است که در قرآن کریم و روایات معصومان(ع)، نیکی و احسان به عنوان یک اصل انسانی مشتمل بر نوع انسان با هر کیش و آیین، بلکه فراتر از آن و نسبت به هر جاندارى مطلوب است. به نظر می رسد این روایت در صدد نفی مطلق احسان از برخی افراد نیست، بلکه در صدد نفی احسان ابتدایی از ایشان است. دلیل نفی و عدم مصلحت چنین احسانی، ویژگی های غالبی شخصیتی و رفتاری انسان های غیر شریف و نجیب و بعضا انسان های بی دین (یا بی قید و بند در امور دینی) است. یکی از بارزترین رفتارهای چنین انسان هایی، ناسپاسی و کفران نعمت است. واژه های کلیدی: نقد حدیث، احسان، نجیب، دین دار، لئیم.

کلمات کلیدی:

واژه های کلیدی: نقد حدیث، احسان، نجیب، دین دار، لئیم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/864317>

